

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני :

- תא"ל אורלי מרקמן - המשנה לנשיא
אל"ם מאיה הלר - שופטת
אל"ם אלי פרידמן - שופט

בעניין :

ח/XXX סמ"ר ר' א' – המערער (ע"י ב"כ, עו"ד אסתר בר-ציון)

נגד

התובע הצבאי הראשי – המשיב (ע"י ב"כ, סרן עמית גרינהויז)

ערעור על פסק דין של בית הדין הצבאי המחוזי במחוז שיפוטי הדרום שניתן בתיק דרום (מחוזי) 277/18 (סא"ל מאיר ויגיסר – אב"ד ; רס"ן רעות יוסף – שופטת ; סרן דור ארונוביץ – שופטת) ביום 6.2.2019. הערעור (חומרת העונש) התקבל.

פסק-דין

רקע

1. ביום 23.1.2019, הורשע סמ"ר ר' א', המערער, על-פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בשלוש עבירות של סחר בסם מסוכן לפי סעיפים 13 ו-19 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973, בעבירה של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 ובעבירה של התנהגות שאינה הולמת, לפי סעיף 130 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955.

2. במסגרת הסדר הטיעון, עתרו הצדדים במשותף להשית על המערער 34 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה, קנס והורדה לדרגת טוראי. כן הוסכם, כי התביעה תוכל לעתור לעונש של פסילת רישיונות נהיגה בפועל ולבקש את חילוט מכשיר הטלפון הסלולארי שבבעלותו של המערער ואת חילוט הרכב מסוג מיצובישי פג'ארו,

אשר שימש לביצוע אחת מעסקאות הסחר בסם, בעוד ההגנה תבקש מבית הדין להימנע מכך.

3. בית הדין קמא ראה לכבד את הסדר הטיעון ובהתאם, השית על המערער 34 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסך 30,000 ש"ח והורדה לדרגת טוראי. כן הושתו על המערער 20 חודשי פסילת רישיונות נהיגה בפועל. אשר למכשיר הטלפון הסלולארי של המערער, נקבע כי משהתביעה הצבאית לא פרטה כיצד שימש מכשיר זה לביצוע העבירות ולא הצביעה על הזיקה בינו לבין עבירות שבביצוען הורשע המערער – יש לדחות את עתירת התביעה לחלטו. אשר לרכב, הורה בית הדין כי זה יחולט "אך הנאשם או אביו יוכלו לקבלו בחזרה אם יפקידו בקרן החילוט סכום של 20,000 ש"ח".

4. המערער לא השלים עם ההחלטה לגבי חילוט הרכב ומכאן הערעור שלפנינו.

כתב האישום המתוקן והפרטים הנוספים

5. המערער שירת בתפקיד גשש בחטמ"ר שגיא. לקראת סיום השירות הצבאי, במהלך קורס לחיילים משוחררים, פגש בסוכן חשאי של מצ"ח וסיפר לו על שתילי סם מסוג קנאביס שהוא מגדל והציג לו תמונות ממכשיר הטלפון הסלולארי שהיה ברשותו.

במסגרת האישום הראשון פורט כי החל מיום 13.5.2018, נפגשו המערער והסוכן מספר פעמים, כשהמערער הציג עצמו כסוחר סמים וכמי שמבצע "הברחות" באמצעות הרכב הנ"ל. כמו כן, הפגיש המערער בין הסוכן לבין בן דודו וסיפר לו שבן הדוד נוהג בעבורו ברכב שכן הוא לא מחזיק ברישיון נהיגה. ביום 17.5.2018, סיכמו השניים על רכישת ק"ג של סם מסוג קנאביס במחיר של 17,000 ש"ח. בהתאם, הגיע הסוכן אל תחנת דלק בכניסה לישוב חורה שם הבחין במערער. מספר דקות לאחר מכן, הגיע למקום אחיו של המערער ברכב מסוג פולקסוואגן "קאדי". מן הרכב הזה, הוציא המערער סם מסוג קנאביס במשקל 980.65 גר', והעבירו לסוכן בתמורה ל-17,000 ש"ח כמוסכם. **כאמור באישום השני**, ביום 19.5.2018, שוחח המערער עם הסוכן והציע למכור לו סם מסוכן מסוג קנאביס. ביום 25.5.2018, שוחחו השניים והסכימו על ביצוע העסקה. באותו מועד, הגיע המערער בצוותא עם אחיו למקום כמפורט באישום השני, ברכב ג'יפ מסוג דודג'. המערער מסר לסוכן 2.90 ק"ג סם מסוג קנאביס וכן שקית נוספת ובה סם במשקל של 385.3 גר', והכל בתמורה ל-36,000 ש"ח. **כאמור באישום השלישי** סיכמו המערער והסוכן על ביצוע עסקה נוספת של רכישת 36 פלטות סם מסוכן מסוג חשיש תמורת 66,000 ש"ח, שתבצע ביום 5.6.2018. במועד העסקה, שוב הגיע הסוכן לתחנת הדלק בסמוך לישוב חורה.

כעבור מספר דקות, הגיע אחיו של המערער, כשהוא נוהג ברכב, אך העסקה נדחתה ליום המחרת. ביום 7.6.2018 הגיעו המערער ואחיו למקום המפגש ברכב. המערער ביקש לנהוג ברכב, לדבריו, עשה כן על-מנת להפחיד את אחד מסוכני מצ"ח אשר נכנס עימו לרכב. השניים יצאו לנסיעה שבמהלכה נהג המערער בפראות עד לשובם חזרה לתחנת הדלק. לאחר מכן, נסע המערער ברכב מן המקום, נפגש עם סוחר שהעביר לו את הסם וחזר לתחנת הדלק. עם שובו של המערער בוצעה העסקה. הסוכן לקח את השקיות עם החשיש מהרכב והעבירן לרשותו. לאחר שהסוכן העביר לידי המערער חלק מסכום העסקה, עצרו בלשי מצ"ח ומשטרת ישראל את המערער ומעורבים אחרים שהיו במקום.

פרט האישום הרביעי ייחס למערער עבירה של נהיגה בזמן פסילה, מאחר שנהג בכלי רכב בשלוש הזדמנויות שונות, בהגיעו למקום המפגש לביצוע עסקאות הסמים, שעה שעובר לכך נפסל רישיון נהיגתו על-ידי בית המשפט המחוזי בירושלים. **פרט האישום החמישי** ייחס לו עבירה של התנהגות שאינה הולמת בגין מעשיו, כאמור.

עיקרי גזר-דינה של הערכאה קמא ביחס לחילוט הרכב

6. אשר לסמכות החילוט ציין בית הדין המחוזי, כי מכוח סעיף 36א(א)(1) לפקודת הסמים ניתן להורות על חילוט "רכוש ששימש או נועד לשמש כאמצעי לביצוע העבירה או ששימש או נועד לשמש כדי לאפשר את ביצוע העבירה" לטובת אוצר המדינה. בואר, כי התביעה ביקשה את חילוט רכבו של המערער בהתאם לכך. צוין, "כי כיוון שמדובר ברכוש ששימש לביצוע עבירת סחר בסמים, התכלית המתאימה לענייננו איננה 'הוצאת בלעו של גזלן מפיו'; תכלית זו מתאימה במקרים שמדובר ברכוש שהושג בעבירה, ולאחר שהנאשם מוכרז כסוחר סמים" (ההדגשות כאן ובהמשך – במקור). בואר, כי במקרה דנן לא נתבקשה הכרזה על המערער כסוחר סמים, ולפיכך חילוט הרכב "נועד להשיג בעיקר מטרה הרתעתית – הצורך ליטול את התמריץ הכלכלי לסוחר בסמים". עוד ציינה הערכאה קמא, כי בהתאם לדברי ההסבר להצעת החוק לתיקון פקודת הסמים המסוכנים בעניין החילוט, תכליתו של החילוט לצמצם עבירות מעין אלו, שבצידן רווחים קלים והיקפן גדול, כך שחילוט רכוש יפגע בכדאיות לבצען. הערכאה קמא ציינה עוד כי "בבסיס החילוט עומד אינטרס ציבורי מובהק, ויש ליישמו, במקרים המתאימים, גם בהליכים בבתי הדין הצבאיים".

7. בית הדין המחוזי עמד על הוראת סעיף 36א(ג) לפקודה שלפיה, טרם מתן ההוראה על חילוט כאמור, יש לאפשר לנידון ולכל מי שטוען לזכות ברכוש הזדמנות להשמיע את טענותיהם. סעיף 36ג(ב) לפקודה קובע כי טרם חילוט על בית המשפט לוודא

שלבעל הרכוש שיחולט ולבני משפחתו הגרים עימו יהיו אמצעי מחייה סבירים ומקום מגורים סביר. בהתאם, נשמעה בבית הדין קמא עדותו של אביו של המערער והוגש גם תצהיר מטעמו (1/ס), שמהם עלה כי הרכב מצוי בבעלותו של האב ורשום על שמו. נקבע כי "הבעלות המהותית ברכב הייתה של אביו של הנאשם". בית הדין הפנה לדבריו האב שמסר, כי במקום המגורים של המשפחה, פזורת שבט XXX, אין תחבורה ציבורית זמינה והרכב משמש אותו ואת בני משפחתו לצרכיהם. הובהר, כי בבעלות המשפחה רכב נוסף (פולקסוואגן "קאדי"), אשר נקנה בסיוע המדינה, ומשמש את אחיו הנכה של המערער בשיעור 100%, שכן הוא מצויד במעלון מתאים להסעת נכים. עם זאת, לדברי האב, רכב הג'יפ שנתפס, מסוגל לנוע בתנאים קשים ("הנעה של 4 על 4"), ומשמש את המשפחה ואת האח הנכה על-מנת להסיעו לטיפולים בבית חולים בחודשי החורף. נקבע כי "עדותו של האב בפנינו לפיה הג'יפ מסוג מיצובישי פג'ארו משמש את אחיו של הנאשם בחורף לצרכים רפואיים דחופים, שכנעה אותנו ואנו סבורים שיש לתת בה אמון. על אף שהנאשם עשה שימוש ברכב, יש לו לנאשם 10 אחים, חלקם קטינים, אביו ואחיו סובלים מנכות של 100%. בכל הנוגע לשאלת חילוט הרכב – יש לנתונים אלו משקל". בית הדין ציין עוד, בהסתמך על עדות האב בנושא – כי שווי של הרכב עומד על 40,000 ש"ח.

8. מנגד בואר, כי האב לא טען שלא היה מודע לכך שהרכב שימש לביצוע עבירות סמים ואף אישר, שכלל לא פיקח על השימוש שעשו בניו ברכב. בית הדין קמא עמד על כך שבפועל, המערער עשה שימוש בשני כלי הרכב שבבעלות המשפחה (פולקסוואגן "קאדי" ומיצובישי "פאג'רו") לביצוע עסקאות הסמים. בעסקה השלישית הובאו הסמים לזירה כשהם מוחבאים בתא המטען של הרכב. לפיכך קבע בית הדין קמא כי "הרכב שימש רכיב מהותי וחיוני בביצוע העבירות". בית הדין הביא במניין שיקוליו אף את העובדה כי התביעה לא ביקשה לחלט את הרכב האחר (פולקסוואגן "קאדי") מפאת ההתחשבות במשפחה, משנמצא כי ברכב מותקן מכשור רפואי המסייע להסעת האח הנכה.

9. באיזון שבין השיקולים שפורטו, סברה הערכאה קמא כי חילוט רכוש "אינו חייב להיות עונש 'בינארי' – שתוצאתו היא 0 או 1" וכי ניתן להורות על "חילוט חלקי". אשר על כן, נקבע כי:

"נוכח החומרה שבמעשיו של הנאשם והשימוש ברכב המיצובישי פג'ארו לשם ביצוע העסקה השלישית, יש מקום, לכאורה, על פי הדין, להורות על חילוט הרכב. מנגד, ניצבות זכויותיהם של אביו של הנאשם ושל אחיו הרבים. האב הוא הבעלים של הרכב, ועל אף שהתרשל בפיקוח עליו, לא ניתן לאיין את זכויותיו הקנייניות ולהקריב אותן על מזבח ההרתעה. במיוחד בולטים צרכיו

הרפואיים של אחיו הנכה של הנאשם. צרכים אלו זוכים להגנה במסגרת החוק... **לפנים משורת הדין, ומטעמים של חסד ורחמים,** נכון יהיה לקבוע פתרון מידתי אשר יאזן בין האינטרסים המתנגשים, והוא חילוט חלקי של הרכב; **הרכב מסוג מיצובישי פאג'רו יחולט, אך הנאשם או אביו, יוכלו לקבלו בחזרה אם יפקידו בקרן החילוט סכום של 20,000 ש"ח".**

ערעור ההגנה

10. בפתח הדיון בערעור, הוגש, לבקשת ההגנה ובהסכמת התביעה, מסמך שלפיו – בשונה מהאמור בעדותו של האב – עומד שוויו של הרכב על סך של 15,400 ש"ח סה"כ (סע/2).

11. ההגנה שבה על טענותיה, שלפיהן שגה בית הדין קמא עת קבע שיש לחלט את הרכב, לאור העובדה כי נוכח הצרכים הרפואיים הקיימים במשפחת המערער, גוברת הזכות הקניינית של האב בו, במיוחד משחלקו של הרכב בביצוע העבירות אינו רב. כמו כן נטען, כי "בעצם חילוט הרכב גלומה הכבדה מעבר לנדרש בשים לב למאסר בפועל הממושך אותו מרצה המערער, לקנס הכספי הגבוה אשר הושת על המערער וזאת בהסכמתו, ולנזק הבלתי הפיך שנגרם לבעל הרכב, אביו של המערער ולבני משפחתו אשר אינו עולה בקנה אחד עם מבחן המידתיות".

12. עוד נטען, כי ככל שתידחה עתירתה של ההגנה שלא לחלט את הרכב כלל, יש לאפשר לפדות אותו בתמורה להפקדת סכום שהוא מחצית משוויו העדכני של הרכב – 7,700 ש"ח. לשיטת ההגנה, מקריאת גזר הדין, ניתן להניח כי לו היה מוצג לבית הדין קמא שוויו האמיתי של הרכב (15,400 ש"ח), כלל לא היה מורה על חילוטו, שכן תכליתו של החילוט החלקי היה להותיר בידי המשפחה סכום של 20,000 ש"ח, בהנחה ששוויו של הרכב שיילקח ממנה עומד על סכום של 40,000 ש"ח. הוטעם, כי כוונת בית הדין קמא לחלט סכום העולה כדי מחצית משוויו של הרכב.

תשובת התביעה הצבאית

13. לשיטת התביעה, התכלית העומדת ביסודו של חילוט רכוש, בהתאם לסעיף 36א(א) לפקודת הסמים המסוכנים, היא תכלית הרתעתית, שבבסיסה "אינטרס חברתי מובהק" ולפיכך במקרה דנן יש לחלט את הרכב שבאמצעותו עשה המערער שימוש במסגרת עסקת הסמים השלישית, כאמור.

14. נטען, כי נוכח שוויו העדכני של הרכב, 15,400 ש"ח, אין עוד מקום לאפשר למערער לפדות אותו בסכום של 20,000 ש"ח. בואר כי בית הדין קמא הורה על חילוט חלקי של הרכב משום שסבר, בהתאם לעדותו של האב, כי שוויו של הרכב

עמד על 40,000 ש"ח. לדידה של התביעה, כוונתו של בית הדין קמא לא הייתה, אפוא, להורות על חילוט מחצית משווי של הרכב, אלא להורות על חילוט של סכום מידתי, מתוך התחשבות בנסיבותיו המשפחתיות של המערער ובזכותו הקניינית של אביו ברכב. אשר על כן, משנמצא כי שווי של הרכב **נמוך יותר**, יש להורות על חילוטו המלא, כך שבסך הכל יחולט מן המערער סכום פחות ביחס להחלטת בית הדין קמא.

דיון והכרעה

15. סעיף 36א(א) לפקודת הסמים המסוכנים קובע כדלקמן:

"הורשע אדם בעבירה של עסקת סמים, יצוה בית המשפט, זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט, כי בנוסף לכל עונש יחולט לאוצר המדינה כל רכוש שהוא –
(1) רכוש ששימש או נועד לשמש כאמצעי לביצוע העבירה או ששימש או נועד לשמש כדי לאפשר את ביצוע העבירה;
(2) רכוש שהושג, במישרין או בעקיפין, כשכר העבירה או כתוצאה מביצוע העבירה, או שיועד לכך" (הדגשות הוספו).

הסעיף קובע, אפוא, כברירת מחדל במקרה של הרשעה בעבירה של עסקת סמים, כי יש לחלט רכוש ששימש לביצוע העבירה. בואר בדברי ההסבר להצעת החוק (הצעת חוק לתיקון פקודת הסמים המסוכנים (מס' 3), התשמ"ח-1988, ה"ח 245), כי מטרת ההוראה "להתמודד ביעילות עם סוג זה של עבירות, שרווחיהן קלים והיקפן גדול, מוצע לאפשר אמצעי לחימה שיפגע במוקד הכדאיות: חילוט הרכוש ששימש אמצעי לעבור עבירה, או שהושג כשכר עבירה... ניקוי סוחר הסמים מרווחיו וממקורותיו הכספיים עשוי להיות מכשיר רב כוח במלחמה בסוחר הסמים, המשחיתים את חלקת חברתנו ומסכנים את מרקמה החברתי" (ראו גם: ע/05/3 **התובע הצבאי הראשי נ' סמל נבארי** (2005)).

16. על טיבו של מנגנון החילוט והתכליות העומדות בבסיסו, עמד בית-דין זה בעלב"ש/25/18 **רס"ם דדקוב נ' התובע הצבאי הראשי** (2018). הוטעם, כי:

"התפיסה הרווחת היא כי מטרתו של החילוט היא לתקן את המצב שנוצר – לוודא כי חוטא לא יצא נשכר, כי בלעו הבלתי חוקי של אדם יוצא מפיו, ולהודיע את העוברים על החוק ואת העבריינים-בכוח, שייעשה הכול כדי שלא יתקיים בהם הפסוק כי דרך רשעים צלחה'... תכלית זו רלוונטית, ככלל, מקום שבו מדובר ברכוש שהושג בעבירה... בצד זאת, ידועה אף ההלכה, שלפיה בבסיסה של תפיסת הרכוש מצוי השיקול המניעתי שעניינו בסיכול עתידי של

עבירות ובהגנה על הציבור. **שיקול זה נקשר בעיקר בכל הנוגע לחילוט של אובייקט העבירה...**

בד בבד עם אופיו המתקן (הקנייני) של חילוט תקבולי העבירה וטיבו המניעתי של חילוט אובייקט העבירה (כמו גם חילוט רכוש המשמש ראייה בהליך הפלילי), ניכרת בפסיקה, לאורך השנים, התחבטות בשאלת הגדרתו של החילוט **כעונש**. כך, קיימת פסיקה, שלפיה עצם מעורבותו של הרכוש בעבירה והזיקה בינו לבין האפשרות לבצעה, **משיקולים של הלימה**, מבססים את ההצדקה לחילוט... עם זאת, מקובלת בפסיקה גם ההלכה שלפיה חילוט אינו עונש, במשמעותו המובהקת של מושג זה ותכליתו אינה 'עונשית'... תפיסה זו, היא העומדת ביסוד ההלכה לפיה החילוט והקנס יכולים לדור בכפיפה אחת, והיא גם הטעם העומד ביסוד הקביעה כי אין מאסר תמורת החילוט, וכי החילוט מקנה את הרכוש, בפועל, פשוטו כמשמעו, לציבור... בואר גם כי: 'ביסודו של מוסד החילוט עומדת, אפוא, **תכלית הרתעתית** והוא נושא אלמנטים עונשיים, אך הוא **אינו נתפס כהליך עונשי מובהק** או כאקט עונשי... בהתאם להלכה זו, לצדן של התכלית המתקנת והתכלית המניעית, מקובלת גם **התכלית ההרתעתית** כהצדקה מובהקת לחילוט...

מכל מקום, תהא ההצדקה לחילוט אשר תהא, ניתן להיווכח, כי בבסיסו של ההליך מצוי **עיקרון כללי**, שלפיו אינטרס הציבור, בנסיבות מסוימות ומטעמים ברורים, מחייב את העברת הרכוש הקשור בעבירה, מן העבריין אל הציבור. עסקינן באינטרס חברתי מובהק, שרלוונטי וראוי ליישמו במקרים המתאימים, בהתאם לכללים המקובלים, גם בהליכים בבתי הדין הצבאיים ומאפייניה הייחודיים של המסגרת הצבאית אינם מצדיקים לסטות מן הכלל ואין בהם כדי להצביע על מסקנה אחרת".

17. במקרה דנן, אין מחלוקת כי הרכב שימש את המערער לביצוע אחת מעסקאות הסמים, כך שלבית הדין נתונה הסמכות להורות על חילוטו מכוח סעיף 36א(א)(1) לפקודת הסמים המסוכנים, בהיותו אמצעי ששימש לביצוע עבירה. יתר על כן, אף שההגנה טענה כנגד חילוט הרכב, לאור היותו רכושו של צד שלישי – אביו של המערער, לא היה חולק על כך שהאב לא עקב אחר אופן השימוש ברכב ולא מנע את השימוש בו לצורך ביצוען של עבירות סמים חמורות, כפי המקרה דכאן.

18. עם זאת, בהתאם להוראות הדין, גם בהתקיים האמור, נתון לבית המשפט שיקול הדעת האם להורות על חילוט הרכוש או, ככל שקיימים נימוקים מיוחדים – להימנע מכך. לעניין זה, יפים דבריו של בית המשפט העליון בעניין מחגינה:

"האינטרס הציבורי הטמון במוסד חילוט רכוש העבריין אינו מוחלט. הוא עשוי לסגת בפני אינטרס קנייני מוכח של בעל זכות ברכוש המיועד לחילוט... דוקא העובדה כי היקף הרכוש החשוף להליך החילוט הוא רחב מאד, מחייב הדבר איזון ראוי תוך התחשבות באינטרסים אחרים, ובתוכם הגנה על זכות קניין של מי

שאינן לו קשר לעבירת הסמים, במיוחד נוכח ההגנה החוקתית הניתנת כיום לזכות הקניין בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו" (ע"פ 4496/04 מחג'נה נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 11.9.2005); וראו גם: ע"פ 1000/15 אבו אלחווה נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 3.7.2015)).

הנה כי כן, על בית הדין להבטיח כי הפגיעה בצד שלישי, בעל הרכוש ששימש לביצוע העבירה ובבני משפחתו, אינה בלתי מידתית ואינה פוגעת בקיומם של אמצעים סבירים למחיה עבורה. כמו כן, על בית הדין לבחון האם גלומה בחילוט הרכוש הכבדה מעבר לנדרש אף בהתחשב בתמהיל הענישה הכולל, בשים לב לרכיבי הענישה הנוספים שהוטלו על מבצע העבירה (ע"פ 6234/03 מדינת ישראל נ' זיתאוו (טרם פורסם, 3.5.2005)).

19. בית הדין קמא ערך בהחלטתו איזון בין האינטרס הציבורי אשר בבסיס הסמכות לחילוט, כחלק ממלחמת החורמה בנגע הפצת הסמים לבין הנסיבות האישיות של האב – הנפגע מחילוט הרכב ובני משפחתו. בעשותו כן "לפנים משורת הדין, ומטעמים של חסד ורחמים" הורה בית הדין, כאמור, על חילוט חלקי של שווי הרכב. לשיטתו של בית הדין קמא, היה בחילוט החלקי כאמור משום איזון בין זכויותיו הקנייניות של אביו של המערער ברכב, נסיבותיו המשפחתיות והצורך בחילוט הרכב, אשר שימש לביצוע העבירה.

20. בית הדין קמא הניח, על בסיס נתונים שמסרה ההגנה, כי שווי של הרכב הוא 40,000 ש"ח ובהתאם, מצא לאפשר לפדותו תמורת 20,000 ש"ח. עולה, אפוא, כי כעת, משנמצא ששווי של הרכב עומד על סכום של 15,400 ש"ח בלבד, חילוט הרכב, בצד מתן אפשרות לפדותו תמורת הפקדת סכום העומד על מלוא שווי העדכני, הנמוך בהרבה, יותיר ברשות המערער סכום כספי גבוה יותר מזה שהיה נותר בידינו לו היה שווי של הרכב כפי שסבר בית הדין קמא מלכתחילה.

21. ברי אפוא, כי בנסיבות העניין, בשים לב לברירת המחדל כמפורט לעיל, והאינטרס הציבורי אשר בסיס ההסדר הנורמטיבי לחילוט, נוכח הראיה שהוצגה בערעור באשר לשווי האמיתי של הרכב – חילוט הרכב על-פי שווי הנמוך, העדכני, במלואו, מידתי כשלעצמו ואין בו משום הכבדה העולה על הנדרש. דומה, כי מסקנה זו אף מתיישבת עם הרציונאל שהנחה את בית הדין המחוזי בהחלטתו, שבמסגרתה ביקש להימנע מלהכביד על משפחתו של המערער בסכום של 40,000 ש"ח והסתפק בסך של 20,000 ש"ח. כעת, משהתברר כי שווי הרכב שחולט נמוך בהרבה ועומד על סך של 15,400 ש"ח, הוקל עוד יותר עם המשפחה ואין מקום להתחשבות נוספת.

22. זאת ועוד, כאמור, רכב נוסף אשר שימש אף הוא לביצוע העבירות, מסוג פולקסוואגן "קאדי", המותאם לצרכיו הרפואיים של אחיו של המערער, נותר בבעלות המשפחה וחילוטו כלל לא התבקש.

23. אין זאת, אלא, כי בנסיבות שנוצרו, התוצאה שלפיה יחולט רכב ששימש לביצוע העבירה, בשווי של 15,400 ש"ח, מאזנת בין כלל השיקולים ומגלמת את ההתחשבות הראויה באביו של המערער וביתר בני המשפחה.

סוף דבר, נוכח שוויו הנמוך, העדכני של הרכב שחולט, מתקבל ערעור ההגנה, כך שאנו מורים על חילוט הרכב, תוך מתן אפשרות למערער או מי מטעמו לקבלו בחזרה, תמורת הפקדת סך של 15,400 ש"ח בקרן החילוט.

ניתן היום, ב' באייר התשע"ט, 7 במאי 2019, שלא בפומבי. מזכירות בית הדין תעביר את פסק הדין לבאי-כוח הצדדים ולמערער.

שופט	שופטת	המשנה לנשיא
למקור	נאמן	העתק
כהן	עמית	סגן
הדין	בית	קצין
		_____ חתימת המגיה:
		_____ תאריך: